ĐƯỜNG ĐỜI

«Có người đi xuống tàu trong biển» (Thi-thiên 107 : 23)

TRONG Kinh-Thánh có nói nhiều về biển. Ấy là một sự lạ, vì Kinh-Thánh được chép bởi người Giu-đa, mà người Giu-đa thì không hề làm thủy-thủ. Họ rất ưa-thích núi và trũng, còn về biển thì chỉ có thần-quyền mới làm cho họ ưa-thích được. Họ sợ biển. Các nhà du-lịch mảnh-khảnh cũng sợ nó. Các thủy-thủ dầu yêu nó, cũng không thể quên được sự gian-hiểm của nó. Không ai có thể tin-cậy biển được. Lòng nó đầy-dẫy xương-cốt người chết.

Nếu đời sống người ta là một cuộc hành-trình, thì linh-hồn người ta là một chiếc tàu. Linh-hồn người ta và chiếc tàu chạy ngoài biển có đôi đều giống nhau. Thứ nhứt, một chiếc tàu phải có một quan cai làm chủ. Mỗi người cũng phải có một quan cai làm chủ linh-hồn mình. Người ta không thể đi đường đời nầy mà không có người dắt-dẫn. Cuộc hành-trình nầy sẽ đưa đến Thiên-đàng hay địa-ngục. Chỉ có hai hải-cảng ấy là khai-thông mà thôi. Người nào có Đức Chúa Jêsus làm quan cai linh-hồn mình thì được Ngài đưa đến Thiên-đàng. Nếu quỉ Sa-tan làm chủ người, thì nó sẽ đưa người vào chỗ lố-rạng trầm-luân, nhận chìm xuống vực sâu không đáy. Về phần tôi, tôi không trông-cậy vào ai khác ngoài Đức Chúa Jêsus. Vì Ngài thông-biết mọi đường-lối và phép-tắc của nghề hàng-hải thiêng-liêng. «Ngài là mọi sự trong mọi sự.»

Một chiếc tầu phải có đồ chở. Nếu không chở hàng-hóa, thì phải chở đồ dằn như đá, sạn, bùn-lầy. Nếu không thì tàu chồng. Anh em đương chở gì? Cái gì dằn linh-hồn anh em? Công-việc của xác-thịt hay bông-trái của Đức Thánh-Linh?

Mỗi chiếc tàu phải có một bản-đồ chỉ rõ đường đi, hải-cảng, lố-rạng, đèn pha... Anh em không thể đi đường đời nầy nếu không có cái bản-đồ, là Kinh-Thánh. Nếu không quen-biết bản-đồ, thì làm sao tránh được lố-rạng? Không có chiếc tàu nào nhờ ánh sáng riêng của mình mà đi được. Phải nhờ sao Bắc-đẩu. Lý-trí loài người không dẫn-dắt họ được. Khoa-học cũng không. Phải nhờ ánh sáng của Ngôi Sao Bết-lê-hem.

Kim chỉ-nam của chiếc tàu không những được giữ kỹ trong một hộp riêng mà thôi, nhưng trước khi ra khơi, người ta phải thử lại cho thật đúng đã, vì hóa-vật trên tàu có thể làm sai-lệch kim được. Cũng vậy, kim chỉ-nam của chúng ta là lương-tâm, cũng phải được Lời Đức Chúa Trời thử-nghiệm. Có nhiều người đi sai đường-lối Chúa, đến chỗ nguy-hiểm, thế mà họ cũng nói: «Tôi có lương-tâm trong-sạch.» Lương-tâm chỉ trong-sạch khi nào nó được soi sáng bởi Đức Thánh-Linh và thử-nghiệm bởi Lời Đức Chúa Trời.

Trong thời Âu-chiến trước, một chiếc tàu lớn vượt qua Đại-tây-dương, có chở nhiều giấy-tờ quan-hệ của chánh-phủ. Một người lính trên tàu bỗng đau nặng, cần phải mổ mới lành. Nhưng quan thầy nói ông không thể cầm dao làm gì được vì máy chạy làm cho rung-rinh cả chiếc tàu. Dầu người lính ấy chỉ là một người thường, song được yêu-chuộng, nên quan cai tàu ra lịnh «ngừng» máy lại. Giữa biển khơi chiếc tàu bèn ngừng lại để quan thầy cứu một người. Mấy vạn bánh xe lặng-lẽ như chết để cho một người chết được sống.

Đức Chúa Trời cũng coi trọng linh-hồn người ta lắm, đến nỗi Ngài đảo ngược trật-tự của trời — «Trời yên-lặng chừng nửa giờ.» Chúa muốn cho cả thiên-sứ và ma-quỉ chú-ý đến giờ

(Coi tiếp trang 156)

III. — Vợ Gióp cám-dỗ (2: 9, 10)

Câu 9. — Đáng lẽ bà vợ giúp chồng và đỡ sự thử-thách, nhưng trái lại, bà tức lắm vì Chúa cho chồng bị khổ-sở như thế và khuyên ông phải bỉ-báng Đức Chúa Trời rồi chết đi. Bà không hiểu cớ sao một người theo sự công-bình như chồng mình phải gặp sự đau-đớn như thế, và bà thấy vậy thì kể cả sự làm ngay-thẳng của ông là luống công mà thôi.

Câu 10. — Gióp quở-trách vợ cách khéo lắm. Ông kể vợ là người khôn-ngoan, nhưng bà nói như người ngu-dại. Nếu chúng tôi đứng trong địa-vị của bà, có lẽ lắm sẽ phàn-nàn. Bà đã mất con-cháu, của-cải, và bây giờ chồng mình bị khốn-cực như thế thật là sự thử-thách nặng-nề lắm. Nếu Gióp đã nghe theo lời của vợ, chắc đã binh-vực ma-quỉ, nhưng ông nhận rằng mọi đều xảy ra cho con-cái Chúa chắc có ích-lợi. Dầu Gióp không hiểu cớ sao phải gặp tai-họa nầy, ông tin Chúa có mục-đích nên phải chịu.

IV. — Ba bạn-hữu của Gióp (2: 11-13)

Câu 11. — Có châm-ngôn nói rằng: «Tiếng ác đồn xa.» Ba bạn-hữu của Gióp ở phương xa được nghe tin về các tai-nạn xảy đến cho Gióp, bèn đến thăm và chia buồn với ông.

Câu 12. — Khi người bạn thấy Gióp thì không nhận-biết được, vì ung-độc đã làm xấu mặt và khác người. Khi biết chính là Gióp, ba bạn khóc dữ, xé áo mình và tỏ lòng thương-xót.

Câu 13. — Theo tục của họ, bảy ngày là thời-gian để tang và trong bảy ngày đó mấy ông ngồi xuống đất với Gióp và chia phần trong sự đau-đớn, khổ-sở của Gióp. Trong kỳ đó họ chẳng nói một tiếng nào, nhưng về sau họ nói rất nhiều. Dầu vậy, chúng tôi đáng khen lòng thương-yêu của mấy người bạn.

Tóm-tắt

1. — Trong số người xưng mình là tín-đồ Chúa, ta có thể làm chứng mấy người ăn-ở ngay-thẳng và lánh đều ác?

2. — Sự ốm-đau không phải luôn luôn vì cớ người đã phạm tội. Có khi Chúa định thế để tỏ sự vinh-hiển của Ngài ra.

3. — Nếu chúng tôi nhận sự thử-thách là bởi tay Chúa mà chịu, đời thiêng-liêng sẽ lớn lên và mạnh-mẽ.